

Lee Child și Andrew Child

Plan de evadare

Traducere din limba engleză de
Cristina-Mihaela Tripon

Unu

Nathan Gilmour știa lucruri pe care alți oameni, cum erau colegii lui de la Administrația Portuară din Baltimore, nu le știa. Lucruri cum ar fi faptul că moartea recentă a unuia dintre acei colegi nu a fost un accident, în ciuda a ceea ce scria în raportul poliției. Nu a fost un accident, iar victima vizată nu era bărbatul care murise, ci Gilmour.

Gilmour știa că el ar fi trebuit să moară. Nu exista nicio îndoială în privința asta, iar dacă nu făcea nimic și continua să urmeze ordinele pe care le primea, ucigașii își vor da seama că o dăduseră în bară și vor încerca să își îndrepte greșeala. Nu exista nicio îndoială nici în privința aceasta. Prin urmare, Gilmour nu avea de ales. Trebuia să se dea la fund.

Gilmour stătea singur în biroul înghesuit. Celălalt birou era îngropat într-o mulțime de buchete de flori, iar multe dintre ele începuseră să se ofilească. Aerul era îmbâcsit de mirosul lor. *De duhoarea lor*, și-a zis Gilmour. Duhoarea morții. A început să respire pe gură și și-a răsucit scaunul într-o parte, astfel încât să evite priveliștea de pe fereastră. Nu voia să vadă acoperișul cortului alb care se lăsa. Acesta fusese montat fix acolo unde containerul

maritim se izbise de pământ după ce se desprinsese de macara. Sau fusese lăsat să cadă. Anchetatorii plecaseră, dar pata impregnată în beton avea să rămână acolo luni întregi. Prin birou circula zvonul că tipul strivit de container fusese făcut terci. Gilmour îl cunoștea de cinci luni. Împărțise biroul cu el, ajunsese să îl placă. Și, în cele din urmă, îi adusese moartea. Gilmour s-a cutremurat și a scos un telefon din buzunar. Unul foarte simplu. A ridicat clapeta și a tastat un mesaj.

911. Trebuie să ne întâlnim.

Gilmour a introdus un număr, apoi a apăsat tasta Trimite. S-a uitat la ceas — un minut după 11:00 —, apoi a așteptat răspunsul. Era imposibil să lucreze ceva în ziua aceea. Sau în orice altă zi, în locul acela. Sau în orice alt loc, dacă manevra lui dădea greș.

În același timp în care Nathan Gilmour trimitea textul, Jack Reacher intra într-o cafenea. Era un spațiu generos, luminos și aglomerat, la o aruncătură de băț de biroul lui Gilmour de lângă chei. Interiorul cafenelei avea pereți de cărămidă nefinisați, pardoseală din lemn de stejar și trei rânduri paralele de stâlpi din fier forjat ornamentat, care susțineau tavanul. Era un depozit vechi, a bănuit Reacher. Solid, construit pentru a rezista. Era genul de loc care rezistase mai mult decât ramura industrială pentru care fusese conceput și care acum primise a doua șansă la viață. Reacher își imagina că etajele superioare vor fi transformate în apartamente cochete, deoarece cartierul se modernizase. Asta dacă nu erau deja cochete.

Reacher s-a așezat la coadă, și-a comandat cafeaua — neagră, fără zahăr —, a plătit și s-a dus cu cana la o măsuță rotundă dintr-un colț. Cineva lăsase acolo un ziar, dar

nu acesta era motivul pentru care alesese acea masă, ci pentru că putea să vadă toată încăperea. S-a strecurat în spatele mesei și s-a lăsat pe scaunul din lemn. Acesta nu era construit pentru cineva de mărimea lui — 1,95 metri și 114 kilograme — și nu era confortabil, dar lui Reacher nu îi păsa. Nu intenționa să stea mult. Sosise în oraș cu un autobuz Greyhound și avea de gând să plece tot așa, în seara aceea, mai târziu, sau a doua zi, dimineața devreme. Era acolo ca să vadă o trupă care îi plăcea și care cânta la un eveniment caritabil pentru veterani. Concertul urma să aibă loc seara, în aer liber. Era sfârșit de octombrie, dar Reacher nu avea nicio jachetă cu el. Trebuia să cumpere una. S-a gândit să își umple cana cu cafea încă o dată sau de două ori — ori chiar de trei ori —, apoi, când cantitatea de cofeină avea să ajungă la un nivel satisfăcător în corpul lui, să își vadă mai departe de drum.

Cafeneaua era aproape plină. Câțiva clienți își vedeau de treburile lor. Doi dintre ei citeau cărți, ceilalți tastau la laptopurile lor. Șase oameni stăteau îngrămădiți în jurul unei mese de patru persoane din mijlocul cafeenei. Restul meselor erau ocupate de cupluri. Partenerii își acordau atenție reciproc sau erau absorbiți de ecranele telefoanelor, însă Reacher a observat că două cupluri aveau o dinamică diferită. Unul dintre cupluri nu își lua ochii de la intrare. Bărbatul avea barba tunsă cu grijă, iar femeia avea părul negru, prins într-o coadă împletită în stil franțuzesc. Amândoi erau îmbrăcați elegant, ca și când s-ar fi aflat acolo pentru o ocazie specială, iar expresiile de pe fețele lor oscilau între neliniște și entuziasm. Ultimul cuplu îi privea. Erau mai în vârstă. Aveau spre 80 de ani. Erau palizi, cărunți și adunați de spate. Hainele lor erau uzate și ponosite, iar pe masă între ei era o singură cană.

Reacher și-a terminat cafeaua, s-a ridicat cu greu de la masă și s-a îndreptat agale spre tejghea. Și-a umplut din nou cana, iar când s-a întors, tocmai intrase în cafenea un bărbat în jur de 45 de ani, îmbrăcat la costum și ținând o servietă. Cuplul elegant care stătuse cu ochii pe intrare s-a ridicat pe jumătate în picioare, pe fețele lor înfiripându-se un zâmbet. Apoi ceva din expresia bărbatului care tocmai intrase i-a descurajat. Zâmbetele le-au dispărut brusc și s-au lăsat încet pe scaune. Bărbatul și-a lăsat umerii să-i cadă. Tipul care abia intrase li s-a alăturat la masă și pentru o clipă nimeni nu a vorbit. Bărbatul cu barbă și-a îndreptat spatele, și-a scos bărbia în afară și a spus:

— Dacă veștile sunt proaste, spune-ne. Nu ne ține în suspans.

Reacher a rămas lângă termosurile de la capătul tejghelei, prefăcându-se că se gândește dacă să își adauge niște lapte în cafea. Asculta conversația.

Tipul care tocmai se așezase a spus:

— Nu uitați ce v-am spus. Piața la termen este ca o furtună violentă care se dezlănțuie în mijlocul oceanului. O investiție este asemenea unei nave care încearcă să străbată acel ocean. Trebuie să iei în considerare rafalele puternice de vânt, curenții înșelători, valurile imprevizibile. Poți rămâne blocat, să te izbești de stânci, să te confrunți cu întârzieri, poate chiar să te scufunzi.

Reacher l-a văzut pe bătrânul ponosit clătînând din cap și împingându-și scaunul în spate, ca și când ar fi vrut să se ridice. Femeia care îl însoțea și-a pus mâna pe brațul lui, oprindu-l.

Bărbatul cu barbă a spus:

— Ne-ai spus că știi cum să navighezi prin furtună. Ne-ai spus că ești cel mai bun, că poți obține profit în 24 de ore. Poate chiar să ne dublezi banii.

Celălalt bărbat a zis:

— Adevărat. Așa am spus.

— Și-atunci, ce ne spui acum? Că ne-ai pierdut banii?

— Nu i-am pierdut.

— Atunci?

— Nu i-am dublat.

— Dar a mai rămas ceva din ei?

— Ceva? a întrebat bărbatul rânjind. Poți spune și asta. Pentru că nu i-am dublat. I-am triplat.

Bărbatul cu barbă a tăcut câteva momente, apoi a spus:

— Triplat? Asta ar însemna...

Celălalt bărbat și-a ridicat servieta, a pus-o în poală, a desfăcut încuietorile, apoi a întors-o cu fundul în sus deasupra mesei. Din ea s-au revărsat teancuri de bancnote. 15 teancuri. Unul a răsturnat o cană, iar două au căzut pe jos. El a spus:

— 15 mii de dolari în mai puțin de o zi. Iar asta după comisionul meu. După cum vă spuneam, sunt cel mai bun.

Reacher a văzut cum cei doi parteneri îmbrăcați mai sărăcăcios s-au privit o clipă. Un soi de înțelegere tăcută s-a instalat între ei. Fiecare a încuviințat, foarte încet. Și-au îndreptat spatele puțin și s-au aplecat ușor în față.

Bărbatul cu barbă se holba la bani, cu gura căscată. Femeia care îl însoțea a țipat și l-a strâns atât de tare în brațe, încât au fost cât pe ce să cadă de pe scaune. Au țipat, s-au entuziasmat, au bătut palma. Toată lumea din

cafenea se holba la ei, însă lor nu părea să le pese câtuși de puțin. Tipul care le-a dat vestea a zâmbit. Și-a întors servieta și a închis-o. S-a ridicat și, aproape că ajunsese la ușă, când bărbatul cu barbă a observat că era pe picior de plecare.

— Stai! Pleci? l-a întrebat.

— Da. Mi-am terminat treaba. Bucurați-vă de câștig.

— Nu. Nu ți-ai terminat treaba, a spus bărbatul și a început să adune teancurile de bani. Ia-i înapoi. Investește-i pe toți pentru noi. Așa cum ai făcut aseară.

— Ești sigur?

— Da.

— Nu pot promite că îi voi tripla din nou.

— Dar i-ai putea dubla?

Bărbatul a revenit la masă.

— Da, este posibil.

Reacher s-a întors la masa lui și l-a urmărit pe bărbatul cu barbă cum strânge teancurile de bani. Acesta a ridicat cele două teancuri care căzuseră pe jos, a îndreptat cana răsturnată, i-a strâns mâna celuiilalt bărbat, apoi a cuprins-o pe femeie cu brațul pe după umeri și s-au îndreptat împreună spre ușă. Aproape că țopăiau de fericire. Bărbatul și-a pus servieta pe masă, a deschis-o și a așezat banii înăuntru. A închis-o din nou, a încuiat-o și a dat să plece.

Bătrânul s-a ridicat anevoie în picioare. A întins mâna, apoi a făcut un gest ca și când ar fi vrut ca bărbatul să vină la masa lor. Dar tipul a privit în jur o clipă, convins cumva că bărbatul făcuse semn altcuiva, a ridicat din umeri, apoi s-a apropiat de el. Bătrânul a zis ceva, apoi s-au așezat amândoi. Reacher nu putea auzi conversația lor. Nici nu era nevoie. Putea vedea ce se întâmplă. Și știa

ce urma în continuare. Două minute mai târziu, bărbatul mai în vârstă și-a strecurat o mână scheletică în buzunarul hainei și a scos două teancuri de bancnote mai groase decât cele care căzuseră din servietă câteva minute mai devreme. Să fi fost 5 000 de dolari în fiecare. În total, 10 000 de dolari. Probabil toți banii pe care reușise să îi strângă cuplul în vârstă.

După ce a trimis mesajul, Nathan Gilmour a ținut strâns mobilul în mână zece minute, timp în care nu a sunat, nu a vibrat. Gilmour a azvârlit telefonul pe birou, făcându-l să alunece pe suprafața lucioasă și să se oprească lângă tastatură. Părea să fie fratele mai mic al mouse-ului computerului. Gilmour s-a uitat lung la el. Era mai important decât priveliștea de pe fereastră sau decât florile care se ofileau, dar nu reușea să-l mulțumească. Mobilul tot nu a scos niciun sunet. Tot nu a vibrat, iar după 20 de minute Gilmour l-a luat din nou în mână. A ridicat clapeta și s-a uitat la ecran, ca și când ar fi putut găsi un răspuns care s-ar fi strecurat fără ca el să observe. Ecranul era gol. Gilmour a simțit un ghimpe de furie, de parcă mobilul ar fi complotat împotriva lui. Ca și când ar fi blocat intenționat orice răspuns. Îi venea să-l izbească de perete, să aștepte ca rămășițele lui să se împrăștie pe jos, apoi să calce în picioare bucățile mici. Încă se străduia să se abțină, când ecranul mobilului s-a luminat. Mesajul pe care îl aștepta venise. Scria: *Azi, la amiază*. Era menționată și o adresă, despre care Gilmour știa că nu e departe. *Probabil un restaurant sau o cafenea, și-a zis el, deoarece mesajul se termina cu: Uită-te după un bărbat care stă singur. Este cel mai mare tip din încăpere.*

Doi

Tipul din cafenea a scos un plic mare maro, a băgat cele două teancuri de bani în el, l-a pus în servietă, a dat mâna cu bărbatul în vârstă și cu soția acestuia, apoi s-a îndreptat spre ușă. Reacher și-a golit cana de cafea și l-a urmat. Tipul a traversat strada, a trecut pe lângă un alt depozit reamenajat — erau câteva magazine de haine la primul etaj —, apoi a luat-o pe o alee. Reacher s-a oprit și a ciulit urechile. A auzit portiera unei mașini trântindu-se și un motor care a prins viață. A înaintat și a văzut o Toyota Camry argintie la vreo șase metri mai departe. *Nu e cel mai nou model*, și-a zis Reacher, deși nu era sigur. Nu prea era pasionat de mașini.

Nathan Gilmour a închis mobilul, l-a băgat în buzunar, apoi a zăbovit o clipă, făcându-și un plan în minte. I-ar lua poate 15 minute ca să ajungă la locul întâlnirii. Cel mai bine era să meargă pe jos. Când o să ajungă acolo, va avea nevoie de timp ca să găsească un loc bun și să își dea seama cum și unde își poate transmite mesajul. O să fie la limită, dar poate reuși. A scos un blocnotes din sertarul biroului și a întins mâna după un pix.

* * *

Reacher a înaintat spre mașina de pe alee. Tipul cu servieta era la volan. Cuplul îmbrăcat elegant, care păruse să fi dat lovitura pe piața la termen, se afla pe bancheta din spate. Bărbatul mai avea încă barba, dar femeia nu mai avea părul negru și lung. Era tuns într-un bob scurt și blond. Mașina s-a pus în mișcare, dar Reacher i-a tăiat calea. Șoferul a apăsat pe frână și a claxonat. Reacher s-a apropiat, dar mașina s-a pus din nou în mișcare. Șoferul ținea piciorul deasupra pedalei de accelerație. Se gândea să o apese până la podea, dar să dea cu mașina peste un străin băgăreț nu făcea parte din plan. Ar atrage atenția. Doar dacă străinul nu avea de gând să-l atace, caz în care ar exista o oarecare justificare, dar nicio garanție a reușitei. Străinul era uriaș. Semăna cu un seif bancar umblător. Mâinile îi erau ca niște lopeți, iar brațele, mai groase decât picioarele unor oameni de talie obișnuită. Șoferul nu era sigur că mașina o să mai pornească după ce s-ar ciocni cu un tip de un asemenea gabarit. Pagubele o să fie mari, iar airbagurile se vor deschide. Prin urmare, a ales varianta mai sigură și a claxonat din nou.

Și Reacher gândea la fel, doar că nu voia să facă ceva de pe urma căruia să aibă prea mult de suferit. A mai făcut un pas și a lovit cu vârful piciorului drept în grilajul radiatorului. Nu era sigur în privința mecanismului — la urma urmei, nu era pasionat de mașini —, dar știa că airbagurile erau menite să se deschidă în cazul unui accident, iar el s-a gândit că o coliziune frontală trebuie să fie un accident destul de obișnuit. Trebuia să existe un senzor care să detecteze o astfel de coliziune. Nu știa exact unde se afla acesta, prin urmare a optat pentru putere în

detrimentul preciziei. A funcționat. Interiorul mașinii s-a umplut imediat cu baloanele albe umflate. Reacher s-a răscucit spre partea șoferului. Mașina a încetinit și s-a oprit, iar airbagurile s-au dezumflat aproape la fel de repede cum se umflaseră. Reacher a apucat mânerul și a smucit portiera din dreptul șoferului, apoi s-a aplecat înăuntru și a scos cheia din contact. În aer se simțea mirosul greu al unui tip de explozibil. Probabil că acesta făcuse ca airbagurile să se umfle atât de rapid. Reacher îl simțea în nas și în gură, însă a ignorat senzația, l-a înșfăcat pe șofer de cămașă și l-a tras afară din mașină. Hainele lui erau acoperite cu un strat de praf fin, argintiu și alunecos. După toate cele petrecute, bărbatul părea șocat. Reacher a lovit portiera cu piciorul, închizând-o, l-a întors cu fața pe bărbat și i-a spus să se dea înapoi și să se sprijine cu mâinile de mașină. Bărbatul a ezitat, prea șocat ca să se miște, apoi a făcut cum i s-a spus.

Reacher a deschis portiera din spate și l-a tras afară pe bărbatul cu barbă. Trupul lui era moale și lipsit de energie, dar când Reacher i-a dat drumul, bărbatul nu s-a prăbușit pe pământ. S-a întors și, din mișcare, a scos un cuțit din șosetă, apoi s-a îndreptat de spate, cu picioarele înfipte în pământ și schimonosit de furie.

Reacher a arătat spre cuțit și a spus:

— Aruncă-l!

Bărbatul și-a răscucit încheietura spre stânga, apoi spre dreapta, ținând cuțitul în așa fel încât să poată reflecta lumina în ochii lui Reacher.

— Am o regulă. Mă ameninți cu cuțitul, îți rup brațul. Dacă-l arunci acum, voi face o excepție, a zis Reacher.

Bărbatul și-a luat elan, aruncându-se spre Reacher, dar s-a oprit brusc și s-a dat în spate.

— A fost un avertisment, a spus el. Întoarce-te și ia-o la fugă, dacă nu, îți voi scoate inima din piept.

Șoferul s-a îndreptat de spate și a încercat să se îndepărteze de mașină, dar Reacher a întins brațul și l-a apucat cu mâna de ceafă, aruncându-l în față. Bărbatul s-a izbit cu nasul de portieră, iar impactul l-a făcut să cadă pe spate pe asfalt, cu ochii dați peste cap și cu sângele șiroindu-i din ambele nări.

Reacher s-a întors din nou spre bărbatul cu barbă.

— Presupui că am inimă.

Bărbatul s-a apropiat încet și a atacat din nou, cu cuțitul îndreptat spre corpul lui Reacher. Acesta și-a încrucișat brațele cu mâna stângă sub cea dreaptă și s-a aruncat în față. I-a blocat antebrațul între mâinile lui cu cuțitul îndreptat în pământ. Bărbatul a încercat să se desprindă din strânsoare, dar a fost prea lent. Reacher și-a eliberat mâna stângă și l-a apucat de încheietură și i-a răsucit-o la spate, blocându-i cotul. Apoi i-a răsucit-o și mai mult, până când bărbatul a țipat de durere.

— Încetează!

Bărbatul a dat drumul cuțitului.

— L-am aruncat. L-am aruncat.

— Prea târziu, a spus Reacher.

A menținut presiunea în brațul bărbatului cu mâna stângă, apoi l-a izbit cu forță cu pumnul drept chiar sub cot. S-au auzit oasele rupându-se, iar bărbatul a leșinat din cauza durerii, înainte ca țipătul să i se blocheze în gât. Reacher i-a lăsat trupul să cadă moale peste al celuilalt bărbat și s-a înclinat ca să se uite pe bancheta din spate a mașinii. Femeia era încă acolo, însă nu pe banchetă. Stătea în picioare în spate, aplecată peste scaunul pasagerului, încercând să apuce servieta.

— Las-o, a zis Reacher. Ieși. Pe partea asta.

Femeia a apucat servieta, a ridicat-o și s-a prăbușit înapoi pe bancheta din spate. Apoi a schimbat poziția mâinii și a legănat servieta, punând-o între ea și Reacher ca pe un scut.

— Ieși, a zis Reacher.

Femeia nu s-a clintit.

— Dacă nu încerci să mă rănești, nici eu nu te rănesc. Dar dacă va trebui să te trag afară din mașină, lucrurile se vor complica.

Femeia s-a întins spre mânerul portierei din partea cealaltă a mașinii.

— Dacă mă faci să fug după tine, vei regreta.

Femeia nu s-a oprit.

— Crezi că mă poți întrece? Poate. Dar poți întrece o mașină?

Reacher a ridicat în aer cheia pe care o scosese din contact un minut mai devreme.

Femeia și-a retras mâna și s-a lăsat încet pe bancheta din spate, mai aproape de Reacher, însă n-a lăsat servieta din mână.

— Ce vrei? a întrebat ea.

— Cuplul în vârstă de la care ați luat banii în cafenea, a spus Reacher. Cine sunt?

Femeia a ridicat din umeri.

— Nu știu. Niște ratați proști.

— Câți bani v-au dat?

— 10 mii.

— Când ați promis să le dați profitul?

— Mâine. Aceași oră. Același loc.

— Numai că voi nu veți fi acolo. Nu va exista niciun profit. Iar bătrânii își vor pierde economiile de-o viață.

— Nu mai spune, Sherlock!

— Dă-mi servieta.

Femeia a strâns mai tare servieta la piept.

— Nu.

Reacher a arătat spre cei doi bărbați care zăceau nemișcați pe jos.

— Vrei să li te alături?

Femeia nu a răspuns.

— Escrocarea persoanelor în vârstă vine la pachet cu asigurare de sănătate? Am auzit că internarea pe perioadă lungă în spitale este scumpă.

— Bine.

Femeia a aruncat servieta pe jos.

— Dar, dacă e ceva care va ajunge în spital, acela ești tu. Pe tipul pentru care lucrăm nu îl poți jecmăni cum vrei. Vor fi consecințe.

— Tipul pentru care lucrați? Cine este?

Femeia a tăcut o clipă.

— Nu-ți spun numele lui.

— N-are importanță. Pentru că n-am de gând să-l jecmănesc. Bani nu sunt ai lui. Sunt ai bătrânilor și am de gând să le returnez banii.

— Doar nu vorbești serios.

— Stai să vezi.

— De ce-ai face asta, când poți să-i păstrezi?

— Dacă mă întrebi, înseamnă că n-ai cum să înțelegi. Și-acum pleacă. Spune-i șefului tău ce s-a întâmplat aici. Apoi faceți în așa fel încât să nu vă mai văd niciodată.

În timp ce Reacher ieșea de pe alee, Harvey Jones cobora dintr-un taxi. Se mișca încet, și nu doar din cauza staturii sale. Jones avea 1,83 metri și cântărea 136 de

kilograme. Apelul pe care îl primise în urmă cu o jumătate de oră l-a demoralizat. Era apelul prin care i se oferise slujba spre care se îndrepta acum. Jones era actor. Cel puțin voia să fie actor. Dar, fie că era din cauza înălțimii sau a greutateii — dintr-un motiv pe care el nu îl înțelesese niciodată, actorii erau în marea lor majoritate scunzi —, fie din cauza lipsei unui scenariu bun, el nu reușise niciodată să obțină un rol decent. Nu făcea altceva decât să joace rolul de bătaș și să bage spaima în diverși huligani pentru un *om de afacere* local. Un individ pe care îl cunoscuse prin intermediul unui alt actor rămas șomer după ce ultimul lui agent îl lăsase baltă. Își spunea că face o faptă bună. Teoretic vorbind, amenințarea cu bătaia era mai bună decât bătaia în sine. Ca să bați pe cineva era nevoie de pricepere și, cel puțin, era bine plătit. La urma urmei, trebuia să trăiască și el.

Cuplul de vârstnici se afla încă la masă când Reacher a reintrat în cafenea, dar acum nu mai erau așa triști. Stăteau mai drepți pe scaune, râdeau, chicoteau și se țineau de mână, iar în fața lor aveau două băuturi. Niște pahare înalte și conice, pline cu lapte spumos și espresso.

Reacher s-a apropiat de masa lor, s-a așezat pe unul dintre scaunele goale și a pus servieta pe genunchi. Un timp au tăcut toți trei, apoi bărbatul mai în vârstă a spus:

— Masa aceasta este ocupată. Caută-ți alta.

— Sunt aici ca să vă transmit un mesaj, a spus Reacher. Nu stau mult.

— Ce mesaj? Cine ești?

Femeia și-a înghiontit soțul și a arătat spre servieta de pe genunchii lui Reacher. Nedumerirea înlocuise toată bucuria de pe chipul ei.